

[Kim Behnke]

tanker var så få og små, så endte jeg med kors og bånd og stjerner på.« Sagt på en anden måde: Hvis bare hjælpen udefra bliver tilstrækkelig stor, skal man nok præstere nogle resultater. Men når alt kommer til alt, er det jo mildt sagt lånte fjer.

Lige fra finanslovsforslaget blev fremsat, har regeringen gjort meget ud af at fortælle, at det udgiftspolitiske måltal skulle i hvert fald overholdes, og man har givet hinanden hånd på under forhandlingerne, at det nok skal blive overholdt. Man kan på side 41 i den nævnte budgetoversigt læse, at mens man i oktober havde tekniske korrektioner i størrelsesordenen 6 mia. kr., har man nu forhøjet disse korrektioner til 8 mia. kr. Og så er det jo ingen sag, så har dagbladet Børsen jo fuldstændig ret, når man skrev i går, at det er politikerne selv, der definerer måltallet, og det er politikerne selv, der bestemmer, hvad der indregnes i måltallet, og om det bliver overholdt eller ej. Onde tunger vil vide, at man ligefrem blandt forligspartierne har haft et begreb, der hed »udgifter, der kunne afholdes uden for måltallet«, og hvis den slags kan lade sig gøre, er måltallet efter min mening en ren og skær illusion.

Ordførerne fra Venstre og De Konservative har fortalt i dag, at nu var der endelig langt om længe tegn på, at der ville komme bedre tider for det danske erhvervsliv. Jeg har spurgt, hvilke dele af erhvervslivet det drejer sig om. I dag kan man sige, at det knap nok kan komme til at gå meget værre. I oktober var Købmandstandens Oplysningsbureau så venlige at lave en redegørelse for udviklingen inden for det sidste år, og det viser sig jo desværre, at 40 pct. af alle selskaber i øjeblikket er i en situation, hvor de står med den ene fod på et stykke våd håndsæbe og den anden fod på en lukning. Der er sket en stigning på 8 pct. i antallet af virksomheder, der har problemer med egenkapitalen, og denne stigning er vel at mærke sket inden for bare ét år. Det er altså disse virksomheder, som man regner med vil trække i arbejdstøjet og med et stort smil på læben gå i krig med 25 pct. moms osv., osv., så skal de nok klare problemerne. Det kan ikke lade sig gøre, der er intet som helst i finanslovsforliget, der tilsiger, at disse virksomheder vil få bedre vilkår.

Nå, vil man så sige, men vi har jo sænket selskabs- og virksomhedsskatten til 34 pct.

Men man glemmer altså at fortælle, at skatten fremover skal afregnes i rater, fordelt over hele året, i stedet for én gang ved årets udgang, og for mange virksomheder betyder det et likviditetstab, som slet ikke opvejes af skattesænkningen. Ud over det er problemet jo også, at man betaler kun skat af overskud, og virksomhederne har ikke noget overskud. Disse virksomheder, der står på randen af en tvangsauktion, bliver jo ikke reddet af, at man sætter virksomhedsskatten ned. Nej, den skat, der skulle sættes ned, var skatten på arbejde, der er med til at ødelægge virksomhedernes kalkulationer og konkurrenceevne.

Både i går og i dag har hr. Lykketoft meget ærligt erklæret, at en række af de engangsindtægter, man har lagt ind i forliget, er luftige engangsindtægter, og hr. Lykketoft har været ærlig nok til at fortælle Folketinget, at hvis ikke de kommer, vil Socialdemokratiet altså ikke hjælpe til med at finde andre engangsindtægter, for privatiseringer deltager Socialdemokratiet af princip ikke i. Man udnævner det nok så flot til at være regeringens problem, hvis de pågældende engangsindtægter ikke kommer. Vel er det ej, det er jo ikke ministrene, der skal udrede milliarderne, det er jo ikke finansministeren, der skal dykke i egen lomme. Nej, ministrene vil dykke ned i skatteydernes lomme, og derfor er det heller ikke regeringens problem, hvis de pågældende engangsindtægter udebliver. Det bliver nok en gang skatteydernes problem, men det kan jeg godt se at man har svært ved at indse i Socialdemokratiet.

En anden ting, som i hvert fald også kan gå hen og blive et problem for Socialdemokratiet, er det faktum, at flere og flere danske samfundsborgere føler, at de er totalt holdt udenfor, både økonomisk, velstandsmæssigt og indflydelsesmæssigt. Det er dem, man har udnævnt til C-holdet, og det er nok en korrekt benævnelse. Holdet er jo vokset og vokset i den tid, Danmark har haft en konservativt ledet regering, så det er nok meget passende at tale om C-holdet.

Forleden dag var der 700 pensionister, der demonstrerede, og det er jo i sig selv bemærkelsesværdigt, i og med at der skal meget til at provokere den befolkningsgruppe. Men vi forstår godt, at man føler sig provokeret, vi forstår godt, at man føler sig tabt på gulvet, at man